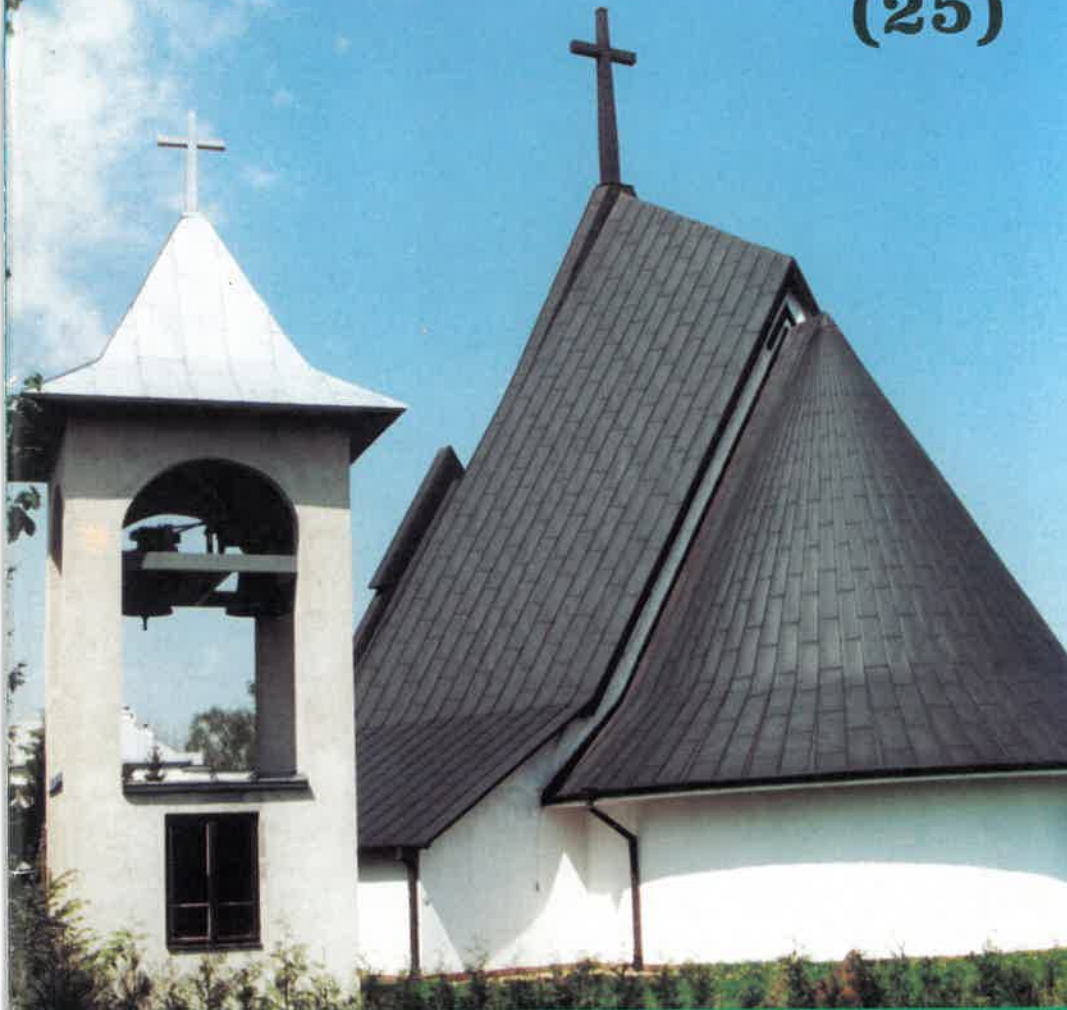

ARCHIWUM
ECHO DĄBROWICY

(25)

**Pismo Parafii
Narodzenia NMP w Dąbrowicy**

DOŻYNKI 2001

Uroczystości jubileuszowe
50-lecia parafii

Moi drodzy parafianie!

Rok kalendarzowy biegnie powoli. Nasze codzienne obowiązki i zajęcia sprawiają, że zbyt mało mamy czasu, by myśleć o życiu wiecznym, o naszych obowiązkach względem dzieci.

Niektóre uroczystości przypominają kim jesteśmy, dokąd zdążamy, jakie mamy obowiązki. Taką okolicznością jest kończący się rok szkolny, kiedy nasze dzieci przynoszą owoce swojej całorocznej pracy. To stosowny czas, by pomyśleć i zastanowić się czy katolickie wychowanie naszych dzieci idzie właściwym torem. Ciągle zauważa się w postawie naszych rodziców brak konsekwencji i odpowiedzialności w tej sprawie.

Żeby praca wychowawcza wydała dobre owoce musi być współpraca i zgodność rodziców, szkoły i Kościoła.

W tym roku po raz pierwszy w naszej parafii odbyła się nowa uroczystość: KOMUNIA ŚWĘTA GENERALNA. Uroczystość ta ma za zadanie przeżyć chrzest jako pierwszy i podstawowy sakrament życia chrześcijańskiego. Życ sakramentem chrztu świętego to powołanie i obowiązek każdego chrześcijanina. Celem tej uroczystości było umocnienie wiary, nauczanie samodzielności i odpowiedzialności w życiu codziennym.

Uczennice i uczniowie klasy VI potraktowali tę uroczystość bardzo poważnie. Obserwując ich dało się zauważyć treść i głębokie przeżycie. Siedmioro dzieci nie było na tej uroczystości, a szkoda, że rodzice zaniedbali tę sprawę. W religijnym życiu tych uczniów będzie to brak trudny do naprawienia. Niektóre dzieci były na tej uroczystości bez rodziców. Wielu rodziców nie było w tym dniu u Komunii Świętej.

Cieszę się, że rodzice zadbali o zewnętrzną oprawę sprzątając i dekorując kościół, kosząc trawę wokół kościoła i urządzając w sali parafialnej herbatę z ciastem dla wszystkich dzieci.

Szkoda, że nie doszła do skutku pielgrzymka młodzieży przeżywającej Komunię Świętą generalną. Każda pielgrzymka to nie tylko przeżycie religijne i duchowe, ale dalszy proces wychowawczy. Pielgrzymka zorganizowana i dobrze przeżyta pozostawia głębokie ślady w każdym człowieku. Nie może tego zabraknąć w życiu naszych dzieci i młodzieży.

Wraz z zakończeniem roku szkolnego powoli się zbliża zakończenie roku rolniczego. Uwieńczeniem tego roku są dożynki – owoc całorocznej pracy rolnika, tak bardzo utrudzonego w obecnych czasach z racji przemian gospodarczych w naszym kraju.

Dożynki – dziękczynienie to odpowiedź za dar Boży. Uroczysta Msza święta w dniu 26 sierpnia o godz. 11.30 jest też możliwością do spotkania się ludzi.

W tym dniu odbędą się „DNI MIEJSOCOWOŚCI PŁOUSZOWICE I DĄBROWICA”, które będą pomocą w radosnym spotkaniu się. Zespół Pieśni i Tańca w Dąbrowicy i Szkolno-Parafialny Klub Sportowy przygotowują wiele atrakcji.

Zapraszamy całą rodzinę parafialną na to święto naszej społeczności.

Prosimy też mieszkańców poszczególnych miejscowości o przygotowanie wieńców dożynkowych i darów ofiarnych na potrzeby naszej parafii.

Siostry i Bracie, czy zauważyłeś, że to jest 25 (jubileuszowy) numer naszej gazetki? Popatrz w swojej biblioteczce domowej ile to się dokonało w naszej parafii poprzez taką informację.

A może kiedyś i Ty poprobujesz swoich sił w napisaniu artykułu do naszej gazetki. Niech to dziękczynne nabożeństwo dożynkowe będzie zachętą do okazywania sobie nawzajem wdzięczności, tej pięknej cnoty, z której słynął dawniej nasz naród polski.

Wasz proboszcz, Ks. Zygmunt Lipski

Kolędnicy misyjni w drodze

Dzieci skupione w ognisku misyjnym w Dąbrowicy co roku w okresie Bożego Narodzenia wyruszają na misyjne kolędowanie. Tworzący 8-osobową grupę niosą radosną wieść o narodzeniu Jezusa – „Boga z nami”.

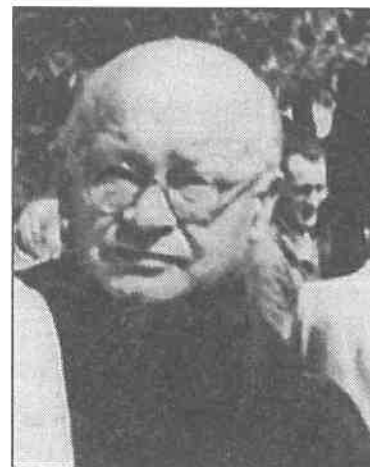
Nasze kolędowanie pomogło nam jeszcze bardziej otworzyć się na ludzi gotowych przyjąć Jezusa w drugim człowieku. Ten czas uświadomił nam po raz kolejny ogromną potrzebę dzielenia się wiarą i radością z każdym napotkanym parafianinem. Ludzie chętnie nas przyjmowali. Czasem widać było wzruszenie i niecodzienne rozpromienienie na twarzach. Aż chciało nam się śpiewać z całego serca, że Bóg kocha każdego z nas i pragnie swoim przyjściem sprawić, aby wszyscy ludzie zostali zbawieni.

Zobaczyliśmy także, że można w sposób bardzo prosty, w postawie dziecięcej ufności przekazać tę prawdę bratu i siostrze żyjącym obok nas. Wystarczy pozwolić, by Pan Bóg posługiwał się nami, tak jak małymi apostołami misji. Pracę misyjną zaczynamy najpierw w swoim środowisku nie pozostając obojętnym na najbliższych. W czasie naszych wspólnych spotkań często modlimy się rozważając słowo Boże przeznaczone na dany tydzień.

Dnia 23 kwietnia 1996 roku zostaliśmy włączeni do Papieskiego Dzieła Misyjnego Dzieci. Pragniemy w prosty sposób pomagać także dzieciom innych kontynentów. Utrzymujemy kontakt listowny i modlitewny z misjonarzami i misjonarkami pracującymi w różnych stronach świata. Ofiarujemy w intencji misji swoje smutki, wyrzeczenia i radości, ponieważ żyjemy po to, by pomagać sobie nawzajem poznawać i kochać Pana Boga. I Ty możesz być jedną z iskierok rozbliskujących w świecie pełnym zła, przemocy, obojętności. Masz zapalać świat dobrocią dla Chrystusa.

S. Bożena Skolmowska fmm

O. Marian Spytkowski TJ

1.7.1907 – 9.1.1981

Urodził się w Tarnowie 1 lipca 1907 roku. Rodzicami jego byli Julian i Anna z domu Skotnicka.

O. Marian Spytkowski zgłosił się do zakonu po IV klasie gimnazjalnej: klasę V i VI przerabiał prywatnie w Starej Wsi, a egzaminy po półroczu i na końcu roku zdawał w Brzozowie. Ostatnie dwie klasy gimnazjum skończył w Pińsku i tam złożył egzamin

dojrzałości w 1929 roku. Filozofię skończył w 1932 roku w Krakowie. Przez rok był socjuszem prefekta Małego Seminarium w Nowym Sączu, a przez rok 1934 subministrem w Chyrowie. Teologię studiował w Lublinie i tam 5 grudnia 1937 roku otrzymał święcenia kapłańskie z rąk arcybiskupa Galla. Po teologii przez rok był wikariuszem w Nowym Sączu, a przez rok następny kapelanem sióstr zakonnych w Lecce koło Rzeszowa. W latach 1941-1943 był wikariuszem w Starej Wsi oraz przewodniczącym Delegatury Polskiego Komitetu Opiekuńczego w Przysietnicy i dyrektorem Caritasu w Starej Wsi. Po trzeciej probacji odprawionej pod kierunkiem o. Jana Roztworowskiego w Otwocku był wikariuszem w Szlagowie na Dolnym Śląsku oraz dyrektorem okręgowym Caritasu w Kłodzku i Bystrzycy. Przez 1946 rok był katechetą gimnazjum i liceum Sióstr Benedyktyn w Staniątkach, a potem subministrem w Krakowie i operariuszem w Szczecinie. W roku 1950 przeniesiono go na Mazury gdzie przez 7 lat był administratorem kościoła w Leginach koło Świętej Lipki. W latach 1957-1961 był ostatnim

proboszczem zakonnym w Dąbrowicy koło Lublina. W Dąbrowicy zapisał się jako dobry duszpasterz i gospodarz. W roku 1961 został ministrem domu w Czechowicach. Tam przez 7 lat prowadził rekolekcje penitencjarne dla księży. W roku 1968 kapelanem sióstr w Wilkowicach, skąd w 1979 roku jako niedołęznego starca przeniesiono do Częstochowy, gdzie do końca życia modlił się za Kościół i Towarzystwo Jezusowe.

Był to bardzo pracowity kapłan, usłużny i towarzyski i dlatego był bardzo lubiany przez otoczenie.

Zmarł w Częstochowie dnia 9 stycznia 1981 roku i tam został pochowany. We Mszy świętej koncelebrewanej wzięło udział wielu ojców z różnych domów zakonnych. Mszy świętej przewodniczył biskup Szwagrzyk i on też wygłosił homilię. Kondukt pogrzebowy prowadził rektor ze Starej Wsi, o. Edmund Oleszczak.

*Z Archiwum Prowincji
Wielkopolsko-Mazowieckiej*

ZAPROSZENIE

„Wybierz się, wybierz się razem z nami”

Tradycyjna, piesza pielgrzymka do Matki Bożej Kębelskiej w Wąwolnicy wyrusza w sobotę 1 września po Mszy świętej o godz. 7.30. Spotykamy się na Mszy w intencji pielgrzymów.

Do udziału w pielgrzymce zapraszamy wszystkich chętnych, ale szczególnie młodzież, która ukończyła w tym roku szkołę podstawową, szkołę zawodową, średnią, czy wyższe studia. Jest to pielgrzymka dziękczynna za ukończenie szkoły. Prosimy rodziców o zachętę młodzieży do pielgrzymki, jako dziękczynienie.

Prosimy o godne zachowanie się pielgrzymów. Zapraszając koleżanki i kolegów z innych parafii, bierzemy odpowiedzialność za ich zachowanie.

WYPRAWA DO LASU NA DĘBÓWKĘ

Dnia 8 lutego o godz. 9.00 grupa ministrantów pod przewodnictwem ks. Proboszcza Zygmunta Lipskiego wyruszyła na wycieczkę do lasu na Dębówkę. Tam odbyło się ognisko, na którym piekliśmy kiełbaski. Ks. Proboszcz zorganizował wiele zabaw, w tym:

- zabawa w chowanego,
- trójskok – który wygrał Łukasz Sawicki.

Cała 11-osobowa grupa bawiła się świetnie. Każdy był zadowolony z tych zabaw, gdyż nie odbyło się bez nagród.

Pod koniec zabawy podzieliliśmy się na 5-osobowe grupy, których zadaniem było zebranie jak najwięcej informacji na temat Ks. Prymasa Stefana Wyszyńskiego oraz Adama Małysza – skoczka narciarskiego. Pytania były trudne, gdyż wymagały ogólniejszej i dokładniejszej wiedzy na temat tych osób.

Do domu wróciliśmy około godz. 15.00.

W imieniu wszystkich ministrantów chcielibyśmy jeszcze raz podziękować ks. Proboszczowi Zygmuntowi Lipskiemu za to, że miał dla nas tyle cierpliwości i poświęcił nam swój cenny czas.

BÓG ZAPŁAĆ!

Piotr Piwowarski, Krzysztof Skoczylas

DZIEŃ SKUPIENIA DUSZPASTERSKIEJ RADY PARAFIALNEJ

Dnia 10 marca tego roku Duszpasterska Rada Parafialna przeżyła swoje jednodniowe rekolekcje. Prowadził je ks. Mieczysław Horoch, nasz były dziekan, będący obecnie na emeryturze.

Spotkaliśmy się o godzinie 9.00 w naszym kościele parafialnym na krótkiej modlitwie. Następnie przeszliśmy do Domu Spotkania. Po krótkim przywitaniu i przedstawieniu się, wysłuchaliśmy konfe-

rencji na temat „Duszpasterska Rada Parafialna i jej zadania w Kościele”. Po krótkiej przerwie, podczas drugiej konferencji rozważaliśmy zagadnienia z tematyki „Nowej ewangelizacji” oraz „Zagrożeń dla Kościoła i parafii”.

O godzinie 12.00 uczestniczyliśmy w Mszy świętej pogrzebowej podczas, której pożegnaliśmy pana Zbigniewa Tudruja, który wcześniej był Radnym w naszej parafii.

Po obiedzie był czas na rozmowy czy spacer na świeżym powietrzu. Trzecia konferencja poświęcona była „Prawom i obowiązkom radnych”.

Następnie w kaplicy było wystawienie Najświętszego Sakramentu i okazja do spowiedzi, którą służył ks. M. Horoch oraz ks. Zbigniew Antosz. Po Mszy świętej odbyło się krótkie zebranie

ZAPROSZENIE

**DNIA 3 IX rozpoczyna się NOWY ROK SZKOLNY 2001/2002
CHCESZ MIEĆ DOBRE WYNIKI?**

ROZPOCZNIJ TEN ROK Z PANEM BOGIEM!

Spowiedź święta na początek roku szkolnego

31 sierpnia – PIĄTEK od godz. 16.00

1 września – SOBOTA od godz. 16.00

3 września – PONIEDZIAŁEK od godz. 7.00

3 września – PONIEDZIAŁEK od godz. 16.00

MSZA ŚWIĘTA NA POCZĄTEK ROKU SZKOLNEGO

PONIEDZIAŁEK – 3 WRZEŚNIA godz. 8.00 i 18.00

MATKO i OJCZE – przyjdź razem ze swoim uczniem z I klasy na poświęcenie tomistrów i przyborów szkolnych.

Rady, by omówić najpilniejsze sprawy parafialne. Około godziny 18 w domu parafialnym odebraliśmy gazetki parafialne i pożegnaliśmy się, dziękując ks. Mieczysławowi za posługę jak też ks. Proboszczowi, który w miarę możliwości poświęcił nam czas i zorganizował cały ten dzień.

E. Z.

Przyjęcie nowych ministrantów

Dnia 11 marca br. o godz. 11.30 w naszym kościele parafialnym odbyło się uroczyste przyjęcie nowych ministrantów do służby liturgicznej. Uroczystą Mszę świętą odprawił ks. Proboszcz Zygmunt Lipski.

Starsi ministranci przygotowali asystę, aby podkreślić ważność tej uroczystości. Do służby ministranckiej przygotował chłopców diakon Piotr Sikora.

Po uroczystym wejściu do kościoła głównymi drzwiami, ministranci zatrzymali się przy ołtarzu. Diakon zwrócił się z prośbą o dopuszczenie chłopców do służby Bożej i udzielenie im błogosła-

ZAPROSZENIE

Dzień 8 września to doroczny odpust parafialny ku czci Narodzenia Najświętszej Maryi Panny (Matki Bożej Siewnej).

Msze święte odpustowe o godz. 8.00,

12.00 – uroczysta suma oraz o 18.00.

Jako parafianin weź udział we Mszy świętej. Pamiętaj, aby zyskać odpust należy być u spowiedzi i Komunii Świętej.

Weź też udział w procesji odpustowej.

wieństwa Bożego. Diakon zapewnił, że chłopcy są przygotowani do posługi ministranckiej. Wtedy ks. Proboszcz poświęcił ministrantom komże i odbyła się ceremonia tzw. obłóczyn. W założeniu komży pomagali starsi ministranci. Następnie nowi ministranci założyli przyrzeczenie, że będą święte czynności ministranckie spełniać pobożnie, gorliwie i radośnie. Po złożeniu przyrzeczenia przystąpili do ołtarza i rozpoczęli posługę.

Po Mszy świętej nowo przyjęci ministranci podziękowali ks. Proboszczowi i diakonowi Piotrowi za przygotowanie ich do tej pięknej posługi.

Ministranci i ich rodzice byli bardzo wzruszeni, a zarazem szczęśliwi z przeżycia tej podniosłej uroczystości. Niech ta możliwość bycia bliżej Jezusa daje dużo radości ministrantom i ich rodzicom.

Matka ministranta

Dzień modlitwy rodziców dzieci Pierwszokomunijnych

Podczas wizyty duszpasterskiej ks. Proboszcz zaprosił rodziców dzieci idących w tym roku do I Komunii Świętej na dzień skupienia. Ten dzień modlitwy i skupienia zorganizowano 11 marca w domu rekolekcyjnym Sióstr Franciszkanek Misjonarek Maryi, który znajduje się na terenie naszej parafii. Przybyło 9 rodziców, w tym 2 ojców. Całość bardzo ciekawie poprowadził ks. Józef Szczypa, mający duże doświadczenie jako rekolekcjonista.

Spotkanie rozpoczęło się o godzinie 9.30 konferencją na temat: „Droga człowieka do świętości”. Następnie odbyło się nabożeństwo pokutne. Od księdza rekolekjonisty otrzymaliśmy książeczki ze szczegółowym rachunkiem sumienia opracowanym przez ks. Krzysztofa Stołę. Omawialiśmy dokładnie kolejne punkty tego ra-

chunku i wyjaśniliśmy nasuwające się wątpliwości i niezrozumiałe kwestie.

Następnym punktem programu była luźna dyskusja o naszym życiu zatytułowana „Krań rodzinny”, podczas której mogliśmy się wspólnie lepiej poznać. Po obiedzie i krótkiej przerwie przeszliśmy do kaplicy, by indywidualnie adorować Najświętszy Sakrament. Był to czas także na skorzystanie z sakramentu spowiedzi.

Ten dzień pełnej i głębokiej refleksji zakończył się Mszą świętą koncelebrowaną przez ks. Szczypę oraz ks. Proboszcza. Na zakończenie ks. Rekolekjonista rozdał nam pamiątkowe obrazki i serdecznie pożegnaliśmy się.

Szkoda, że nie wszyscy rodzice znaleźli czas na to spotkanie, ponieważ był to szczególnie pięknie i wartościowo przeżyty dzień, który będziemy miło wspominać.

Joanna Murat

ZAKOŃCZENIE ROKU JUBILEUSZOWEGO PARAFII

Dnia 19 marca 2000 r. w uroczystość św. Józefa, Oblubieńca Najświętszej Maryi Panny i Opiekuna Pana Jezusa nasza rodzina parafialna obchodziła złoty jubileusz 50-lecia istnienia. Wszystkie ważne uroczystości rodzinne świętuje cała rodzina, także rodzina parafialna. Dzień 19 marca był świętem ścisłym i prywatnym, natomiast bardzo uroczyście, z udziałem zaproszonych licznych gości świętowaliśmy nasz złoty jubileusz w sierpniu ubiegłego roku. To wspólne świętowanie, złoty jubileusz splół się szczęśliwie z Wielkim Jubileuszem Chrześcijaństwa, dlatego każde wydarzenie tego roku, który upłynął pomiędzy 19 marca 2000 r. a 19 marca 2001 r. miało większy, uroczysty wymiar. Gdybyśmy chcieli podsumować 50 lat istnienia parafii, trzeba by napisać grubą książkę. W niej znaleźliby się ci wszyscy, którzy w ciągu minionych 50 lat

naszą parafię tworzyli swoją pracą, czasem poświęconym wspólnym dziełom i samym faktem, że po prostu byli.

Zakończyliśmy ten rok jubileuszowy, wchodząc w 51 rok naszego istnienia, już zwyczajnego, codziennego życia parafii, w czasie uroczystej Mszy świętej w dniu 18 marca 2001 r. Dziękowaliśmy wspólnie Panu Bogu i naszej patronce Najświętszej Maryi Pannie za opiekę nad naszą rodziną parafialną. Podczas Mszy świętej, w procesji z darami, Parafialny Oddział Akcji Katolickiej ofiarował nowy krzyż, który ufundowano z przeznaczeniem głównie na procesje żałobne. Msza święta koncelebrowana odprawiona została przy udziale ks. Zygmunta Lipskiego, ks. Jana Domańskiego – Dziekana Dekanatu Konopnickiego, ks. Mariusza Nakoniecznego – Dyrektora Domu Spotkania „Caritas” Archidiecezji Lubelskiej oraz ks. Jana Sobczaka – byłego proboszcza naszej parafii w latach 1979-81. Homilię w czasie Mszy wygłosił ks. Jan Domański, nato-

miast w krótkim słowie na zakończenie Mszy świętej ks. Sobczak wspomniął swoje kontakty z Dąbrowicą i naszą parafią. Nie odbyło się oczywiście bez uwag krytycznych, ale wygłoszonych z pozycji kogoś, kto był tej rodziny członkiem i nadal dba o jej dobro.

Parafia jest naszym wspólnym dobrem i jeżeli czujemy się jej członkami, powinniśmy uczestniczyć w jej życiu w różnych formach: tak w wydarzeniach codziennych, jak i świętowaniu jubileuszy. A świętowanie, wspólne radowanie się, łączy rodzinę, także rodzinę parafialną.

Jolanta Golas

Moje spotkanie z I Komunią Świętą

Jestem mamą 9-letniej córki. Wydawałoby się, że to nic nadzwyczajnego, a jednak... Zarówno dla niej, jak i całej naszej rodziny ten rok był szczególny i niepowtarzalny. Zaczął się pracowicie: była nauka katechizmu, za której rezultat my rodzice byliśmy odpowiedzialni. Były też niedzielne spotkania, które pomogły zaprzyjaźnić się dzieciom ze sobą, ale co najważniejsze były one jak droga, która wiodła je wprost do Pana Jezusa. To tu dzieci były stopniowo przygotowywane przez ks. Proboszcza i p. katechetkę do tego najbardziej uroczystego dnia w życiu dziecka, jakim jest I Komunia Święta.

Czas uciekał i przygotowania zarówno duchowe, jak i te przyziemne dobiegały końca. W miesiącu marcu uczestniczyliśmy w dniu skupienia dla rodziców dzieci I Komuniijnych. I wreszcie nastał dzień pierwszej spowiedzi. Było wiele pytań i dziecięcego niepokoju, a później zostało tylko zniecierpliwienie, że jeszcze trzeba czekać.

W niedzielę 20 maja uroczysta Msza święta rozpoczęła się pięknym i jakże wzruszającym akcentem – błogosławieństwem dzieci przez rodziców. Byliśmy z mężem ogromnie wzruszeni i dumni z naszej córki, gdy pochyliła się i ucałowała nasze dłonie, prosząc pokornie o błogosławieństwo. Myślę, że wielu rodzicom i ich pociechom tak jak nam ten moment utkwił w pamięci na zawsze.

Dzieci z wielką powagą i niewielką treścią uczestniczyły we Mszy świętej. Czytały pięknie Pismo Święte, śpiewały psalm i pieśni. My zaś z matczyną i ojcowską troską spoglądaliśmy z niedowierzaniem na nasze pociechy wspominając że jeszcze nie tak dawno – to my przynosiliśmy je w białych szatach do świątyni prosząc o chrzest. A teraz one same z dziecięcą ufnością oddają się w ręce Pana, czekając niecierpliwie na Jego przyjście. Kiedy nadeszła ta chwila dzieci zaczęły śpiewać pieśni: „Idzie mój Pan”. Ich głosy były takie radosne i donośne, że lzy wzruszenia popłynęły po wielu rodzicielskich policzkach. Z wielką powagą kolejno przyjmowały Pana Jezusa do swoich serduszek. Widać było szczęście w ich oczach, które udzieliło się wszystkim obecnym.

Ten wzniosły i pełen radości nastrój w świątyni przenieśliśmy do naszych domów, w których w większości odbywały się rodzinne spotkania bezalkoholowe. W ciągu tygodnia dzieci uczestniczyły w tzw. białym tygodniu modląc się za chrzestnych, dziadków i babcie, nauczycieli, zmarłych. Wielkim przeżyciem była pielgrzymka do Matki Bożej Płaczącej w archikatedrze. To było najwspanialsze święto tych dzieci, bo ich najważniejszym gościem był sam Pan Jezus. Składam w imieniu rodziców serdeczne podziękowania ks. Proboszczowi i pani katechetce za opiekę nad dziećmi i przepiękną uroczystość.

Matka dziecka

Nasz Apel do NMP przy grocie w Dąbrowicy

Dobre dzieła powstają wówczas gdy człowiek pragnący tworzyć coś nowego, jest w zgodzie z Panem Bogiem. Ta zgoda oznacza przyzwolenie Stwórcy na działanie. Jeśli się zastanawiamy nad tym, że jedno dzieło jest pożyteczne, akceptowane i trwałe, zaś inne mimo olbrzymiego wy-

siłku, nie zasługuje nawet na uwagę, to oznacza właśnie tę zgodę.

Inicjatywa prowadzenia Apeli Jasnogórskich w naszej Parafii wypłynęła od pana Adama Kuśmirka – Prezesa miejscowego Oddziału Akcji Katolickiej i od początku widać było jej zgodność z Wolą Bożą. Wyrażało się to poprzez akceptację dla tej inicjatywy od środowisk katolików świeckich i Zakonów, jak również ze strony pracujących w naszej parafii księży. Zadanie od pierwszej chwili wydawało się bardzo trudne do zrealizowania, bo przez 31 dni systematycznie należało dbać o stronę duchową spotkań przygotowując rozważania, pism, intencje oraz stronę organizacyjną gwarantującą właściwą dla tej modlitwy frekwencję. Z perspektywy dziesięciu dni jakie upłynęły od ostatniego Apelu widać jak pożyteczna była to inicjatywa. Odczucie pustki o godzinie 21.00 u wielu wytrwałych uczestników wywołuje nadal stan niepokoju i niespełnienia. Jest to moim zdaniem objaw mówiący, że Pan Bóg przyjął te modlitwy i intencje wysłuchał. Przecież o to chodzi każdemu wierzącemu, aby był wysłuchany, aby się stało!

Tak trudno nam się zdecydować na stały wysiłek, stałe wyrzeczenie np. nie oglądania TV, rezygnacji z alkoholu (nawet piwa) przez 31 dni. Jednak, gdy cofniemy czas do tyłu i porównamy korzyści z obu form zagospodarowania danego nam czasu to trzeba być bardzo mało inteligentnym lub prymitywnym w ocenie faktów, aby nie zauważyć zdecydowanej przewagi tych co znaleźli czas na modlitwę nad tymi, którzy oglądali TV lub pili piwo. Być wysłuchanym i otrzymać upragniony dar od samego Pana Boga jest na pewno wymarzoną szczęściem dla każdego. Jeśli mówimy, że jest nam źle, że jesteśmy samotni, opuszczeni przez „Boga i ludzi”, to zastanówmy się gdzie leży tego przyczyna.

W przyszłości jeśli pojawi się okazja wspólnej głębokiej, zaangażowanej modlitwy, nie czekaj aż mini czas zaproszenia, wyprzedzaj innych, pomóż sobie sam, działaj na rzecz ratowania własnej osoby. Możesz w tym przypadku być egoistą. Myśl tylko o sobie. Zbawienie i świętość Twojego życia nie staną się Twym udziałem, mimo że babcia lub mama będzie się za Ciebie gorąco i często modliła.

Pisząc te słowa, nieco skrzyłem od głównej myśli jaka była powodem

napisania tego tekstu. Miało być sprawozdanie z Apeli Jasnogórskich w naszej parafii na potrzeby lokalnej gazetki. Pomyślałem jednak, że podzielę się refleksją jaka utrzymała się we mnie na skutek częstej wspólnej modlitwy wśród ludzi, których codziennie mijasz na ulicy, czyli Twoich sąsiadów.

*Cezary Cabań – Akcja Katolicka
Szczęść Boże*

ZAPROSZENIE

Bylem... chory, a nawiedziliście mnie...

W dniach 7-14 października obchodzony jest Tydzień MIŁOSIERDZIA CHRZEŚCIJAŃSKIEGO. W tym tygodniu otoczmy pamięcią naszych chorych poprzez modlitwę różańcową, odwiedzajmy ich, staramy się pomóc w sprawach materialnych i duchowych.

SOBOTA – 13 października to Parafialny Dzień Chorego.

Godz. 10.00 – spowiedź chorych.

Godz. 11.00 – Msza święta w intencji chorych i starszych.

Po Mszy świętej nabożeństwo różańcowe i spotkanie w sali parafialnej przy herbacie.

Zawracam się z uprzejmą prośbą do rodziny i sąsiadów o umożliwienie przyjazdu chorym do kościoła. Gdyby były konieczne wizyty domowe proszę o wcześniejsze uzgodnienie z ks. Proboszczem.

*Wszystkie lądy proszą: ześlij nam kapłanów,
Weź ich spośród ludu, by służyli Panu...*

W dniu 2 czerwca br. z rąk arcybiskupa Józefa Życińskiego przyjął święcenia kapłańskie diakon Piotr Sikora, który w minionym roku służył nam posługą w czasie swojej praktyki diakońskiej.

Ks. Piotra mieliśmy okazję poznać i polubić w sierpniu 1999 r. w czasie wyjazdu na jubileuszowe uroczystości do parafii św. Idy w Münster oraz w czasie pielgrzymek do Wąwolnicy w roku 1999 i 2000. Dlatego też przyjęcie przez niego święceń kapłańskich było dla nas (szczególnie scholi) ważnym wydarzeniem.

Najbardziej ucieszyła nas perspektywa wyjazdu na Mszę świętą prymicyjną do rodzinnej parafii ks. Piotra w Nieledwi. Tam w dniu 3 czerwca br., w uroczystość Zesłania Ducha Świętego, uczestniczyliśmy we Mszy świętej koncelebrowanej, po której ks. Prymicjant udzielił wszystkim błogosławieństwa. Mieliśmy również okazję wziąć udział w uroczystości rodzinnej, w czasie której wspólnie z zaproszonymi gośćmi bawiliśmy się radośnie, świętując tę szczególną okazję.

W naszej parafii ks. Piotr odprawił Mszę prymicyjną w dniu 4 czerwca br. w uroczystość NMP Matki Kościoła. Podczas Mszy homilię wygłosił ks. Józef Szczypa. Po udzielonym błogosławieństwie prymicyjnym spotkaliśmy się z ks. Piotrem i zaproszonymi klerykami w sali domu parafialnego. Wspominanie wspólnie przeżytych zdarzeń, rozmowy poważne i mniej poważne, refleksje, były tematem tego wieczoru. Jeszcze życzenia, podziękowania dla ks. Prymicjanta i niestety trzeba było się pożegnać.

Z ks. Piotrem zaprzyjaźniliśmy się tak naturalnie, jak gdyby pośród nas wzrastał i z naszej parafii pochodził. Bardzo ważne i wzruszające było dla nas, gdy dziękując wszystkim, którzy byli przy nim w czasie przygotowania do przyjęcia święceń, sam określił naszą z nim znajomość jako przyjaźń. Byłoby wspaniale, gdyby wszyscy kapłani byli tacy jak ks. Piotr – serdeczny, miły, dobry, ciepły.

Świat współczesny potrzebuje kapłanów – przewodników duchowych, którzy mogliby stać się oparciem w trudnych chwilach i dylematach codziennego dnia.

Musimy modlić się o jak najwięcej autentycznych i szczerych powołań kapłańskich, a naszych kapłanów, na ich niełatwej często drodze, wspierać modlitwą.

Jolanta Golas

„Zawitaj Królowo Różańca świętego”

ZAPROSZENIE

Maryja, Królowa Różańca świętego zaprasza nas do modlitwy różańcowej w miesiącu październiku.

Umiejmy znaleźć czas na tę modlitwę.

Jeżeli nie możemy przyjść do kościoła na nabożeństwo różańcowe o godz. 17.00, to módlmy się w naszych domach. Aby modlitwa ta przez cały tydzień przebiegała regularnie podzieliłem parafię na dzielnice:

PONIEDZIAŁEK – Kol. Warszawska i Kol. Sadowników.

WTOREK – Kol. Nałęczowska, część ul. Nałęczowskiej,
ul. Stroma i Urodzajna.

ŚRODA – Dąbrowica.

CZWARTEK – Kolonia Płuszwice Pola.

PIĄTEK – Kolonia Płuszwice przy szosie.

SOBOTA – ul. Deszczowa, Główna, Przejrzysta i Zakątek.

ZWRACAM SIĘ Z PROŚBĄ DO NASZYCH MATEK I ŻON ABY
ZACHĘCIŁY SVOJE RODZINY DO ODMAWIANIA RÓŻAŃCA.

Jestem nie po to, by mnie kochano, ale po to bym działał i kochał.

Nie obowiązkiem otoczenia pomagać mnie,

ale ja mam obowiązek troszczenia się o świat, o człowieka.

(Janusz Korczak)

Działam i kocham – więc jestem

Przyzwyczajiliśmy się do powszechnego narzekania, które poprawia samopoczucie i jednocześnie usprawiedliwia jakiś brak (obojętnie mój czy kogoś). Tymczasem zawsze najtrudniej zacząć coś od siebie, dać coś „od siebie”, bo to kosztuje, zachęca do mniejszej czy większej ofiarności. Ale gdyby nie takie postawy wielu ludzi pytaniem retorycznym staje się: ile dziś mniej byłoby dobra w najróżniejszych jego wymiarach? Zaryzykuję twierdzenie, że tacy ludzie są przyczyną sprawczą postępu i rozwoju. „Dzięki Bogu” takich ludzi nigdy nie brakowało i miejmy nadzieję, że tak będzie dalej.

Od takich ludzi wzięła początek w naszej parafii inicjatywa pod nazwą Szkolno-Parafialny Klub Sportowy „Dąbrowica”. Myśl powołania takiej organizacji zrodziła się dużo wcześniej, jej zwolennikiem był (i jest) proboszcz parafii ks. Zygmunt Lipski wraz z gronem zainteresowanych osób. Ostateczny kształt został nadany 15 marca 2001 r. wpisem Klubu do ewidencji Uczniowskich Klubów Sportowych. Stowarzyszenie (posiada osobowość prawną) ma na celu popularyzowanie szeroko rozumianej kultury sportowej ze szczególnym uwzględnieniem dzieci i młodzieży. Oczywiście jest rzeczą wiadomą, że taka działalność wymaga określonych warunków, mam na myśli chociażby bazę socjalną czy środki finansowe. W oparciu o obecne możliwości rozpoczęły działalność dwie sekcje piłki nożnej: juniorzy młodsi i starsi. Mam nadzieję, że to dobry początek i powoli, systematycznie będą dołączały inne sekcje. Być może dlatego, że jest to początek (choć mniemam, że nie), ale dowodem na potrzebę takiej działalności jest bardzo duże zainteresowanie ze strony młodszych i starszych chłopców.

Udział wszystkich osób zaangażowanych w działalność Klubu jest oczywiście tylko i wyłącznie społeczny. Myślę, że wszystkie te osoby mogą się podpisać pod mottem zamieszczonym powyżej. A że nie jest to dla nich kolejne ciche hasło populistyczne, potwierdzają już konkretnym działaniem i chęcią jego kontynuowania.

Oficjalną działalność klub rozpoczął 8 kwietnia (Niedziela Palmowa) uroczystą Mszą świętą pod przewodnictwem ks. Proboszcza. Modlitwą i wdzięcznością ogarnialiśmy wszystkich organizatorów, sympatyków i członków naszego klubu sportowego. Na zakończenie zostały poświęcone stroje piłkarskie z życzeniem udanej sportowej rywalizacji.

Pierwszym sprawdzianem, można by powiedzieć, efektywności działania Zarządu Klubu, było zorganizowanie turnieju piłki nożnej o Puchar Wójta Gminy Jastków. Odbił się on 2 czerwca 2001 r. w ramach świętowania Międzynarodowego Dnia Dziecka na jednym (jak na razie) obiekcie sportowym w Dąbrowicy – boisku do piłki nożnej. Podjęcie wielu „zabiegów” zaowocowało udaną imprezą. Wzięło w niej udział ponad 100 dzieci z terenu woj. lubelskiego (Frampol, Opole Lubelskie, Kazimierz

Dolny, Lublin, Tomaszowice). Dzięki zaofiarowanej pomocy ludzi o dobrym sercu (zwanych marketingowo sponsorami) nie zabrakło nie tylko emocjonującej rywalizacji sportowej, ale i wielu atrakcji towarzyszących (m.in. grill-bar, nagrody rzeczowe dla każdego uczestnika czy słodczyce). Atmosfera święta sportowego mieszała się z radością, którą mogą sprawić czasami nawet drobne rzeczy. W tym miejscu chcę osobiście wyrazić wdzięczność wszystkim, nie wymieniając z imienia i nazwiska, za serce. A w tym mieści się poświęcony czas, przygotowanie i prowadzenie imprezy, uczestnictwo czy tak ważne środki finansowe i rzeczowe. Ci, którzy tam byli przyznają mi rację, że najpiękniejsze „dziękuję” to uśmiechy i radość dzieci.

Wypada mi tylko na koniec życzyć nadzieję, iż ta inicjatywa będzie kolejną, która przyczyni się dla wspólnego dobra naszej społeczności, jednym da radość, innym pożytek, a jeszcze innym pozwoli zasmakować, ile prawdy jest w słowach, że więcej jest radości w dawaniu, aniżeli w braniu.

Ks. Zbigniew Antosz

Praca misyjna w Kongo

Współczesna Republika Konga nazywana jest potocznie Kongo-Braziville i jest położona na równiku.

Kongo graniczy z Kabinolą, Gabonem, Kamerunem i Demokratyczną Republiką Konga (dawny Zair). Na południu graniczy z Demokratyczną Republiką Kongo, Oceanem Atlantyckim i rzeką Kongo.

Powierzchnia Konga wynosi 342.000 km² i liczy 3 mln ludności jednego plemienia bantu. W Kongu jest 7 różnych grup etnicznych. Wyznawcy to: animiści 54%, chrześcijanie 45%, muzułmanie 1%.

Jest to bogaty kraj w złoża mineralne jeszcze nie odkryte i nie wykorzystane, np. drewno, ropa naftowa, potas, złoto, uran. Kongo jest dawną kolonią francuską, która uzyskała niepodległość w 1960 roku. Oficjalnym językiem jest francuski, lingala i manukutuba. Współczesna historia Konga rozgrywa się na naszych oczach i jest przykładem rywalizacji wielkich mocarstw światowych o bogactwa naturalne.

Obecny prezydent Kongo Denis Sassou-Nouéno w 1997 roku obalił demokrację Pascala Kiszubę, prowadząc wojnę domową, aż do dnia dzisiejszego. Z odkryciem Królestwa Kongo jest związana tzw. pierwsza ewangelizacja prowadzona przez portugalskich franciszkanów w XV wieku. Ewangelizacja ta objęła dwór królewski, urzędników i ludność mieszkającą na terenie królestwa. Król Kongo wysłał na dwór do Lizbony grupę młodych ludzi, wśród których znalazł się 13-letni syn króla. Syn ten po ukończeniu studiów w Lizbonie i Rzymie przyjął święcenia kapłańskie i mianowany został arcybiskupem Kongo.

Z przybyciem księży francuskich w 1766 roku odnotowujemy drugą ewangelizację. Do Kongo przyjeżdżają francuscy zakonnicy ze

Zgromadzenia Ducha Świętego, którzy pracują do tej pory. Najbardziej znanym „apostołem Kongo” był późniejszy biskup pochodzący z tego zgromadzenia, Monsignore Prosper Augouard.

W 1983 roku Kongo obchodziło 100-lecie ewangelizacji. Obecnie w Kongo jest 6 biskupów i ponad 100 kapłanów diecezjalnych, którzy z wielkim poświęceniem pracują dla Królestwa Bożego w Kongo. Są również liczni kapłani zakonni i dużo sióstr zakonnych przynależnych do różnych zgromadzeń.

Kościół w Kongo jest bardzo żywy i aktywny. Cieszy się dużą liczbą powołań do kapłaństwa i życia zakonnego. Obecnie dużo z nich studiuje i pracuje na misjach za granicą. Z Polaków w Kongo pracują księża z die-

cezji tarnowskiej, siostry zakonne ze Zgromadzenia Świętego Józefa i Siostry Franciszki Misjonarki Maryi.

Tocząca się wojna domowa sparaliżowała działalność misyjną Kościoła w Kongo. Obecnie są bardzo odczuwalne skutki działań wojennych. Z tego też powodu dużo misjonarzy opuściło Kongo, panuje nędza i głód, dużo ludzi umiera z głodu, dzieci nie mogą uczęszczać do szkoły. Jest brak pracy i środków do życia. Bardzo dużo dzieci i młodzieży wychowuje ulica.

Dzisiaj w Kongo bardzo dużo mówi się o dialogu i dąży, by tą drogą odzyskać stały pokój. Proszę Was o modlitwę w intencji pokoju w Kongo.

*S. Mirosława Saba fmm
B.P. 198 Brazzaville-Congo
AFRIQUE*

PS. S. Mirosława pochodzi z Uniszowic i na pewno wielu z nas ją zna. Spróbujcie napisać list do niej.

Z życia naszej parafii

- 4 II – Msza święta w intencji osób konsekrowanych.
- 8 II – Pobyt ministrantów na biwaku w Dębówce.
- 11 II – Światowy Dzień Chorego. Ks. Proboszcz odwiedza 125 osób chorych i starszych.
- 23-24 II – Chór Musica Mundana dokonał w kościele parafialnym nagrań pieśni o Męce Pana Jezusa.
- 25 II – Ks. prorektor Metropolitalnego Seminarium Duchownego w Lublinie wygłosił wykład na temat masonerii.
- 8 III – Wywiadówka z religii w szkole w Płuszowicach.
- 10 III – Dzień skupienia Duszpasterskiej Rady Parafialnej.
- 11 III – Uroczyste przyjęcie nowych ministrantów.
 - Dzień skupienia dla rodziców dzieci I Komuniijnych.
 - Powitanie nowego praktykanta w parafii – Piotra Sagana.
- 18 III – Nabożeństwo dziękczynne za 50 lat istnienia parafii.
- 22-25 III – Rekolekcje wielkopostne prowadził ks. Tomasz Jaskólski.

- 8 IV – Niedziela Palmowa – konkurs palm.
 8 IV – Uroczysta inauguracja szkolno-parafialnego Klubu Sportowego w Dąbrowicy.
 13 IV – Wielki Piątek – Droga Krzyżowa w Dąbrowicy cz. Północna.
 15 IV – Spotkanie z młodzieżą na święconym jajku.
 13-16 IV – Na terenie parafii przebywało 6 Sybiraków w ramach Akcja – Wielkanoc 2001.
 21 IV – Parafialna pielgrzymka na Jasną Górę. Udział 9 osób.
 1 V – Początek Apelu Jasnogórskiego przy grocie Matki Bożej z Lourdes.
 6 V – Podczas Mszy świętej świadectwo misyjne dawała s. Maria Ostrowska, pracująca w Boliwii na misjach. Parafianie złożyli ofiary pieniężne na pomoc misyjną.
 3, 6, 13 V – Nabożeństwa błagalne o szczęśliwe zbiory zwane poświęceniem pól.
 6 V – Święto kwitnących sadów.
 13 V – Nabożeństwo fatimskie na Kol. Warszawskiej.
 20 V – I Komunia Święta. Przystąpiło 18 dzieci.
 22 V – Pielgrzymka dzieci i Komunijnych do archikatedry w Lublinie.
 31 V – Procesja maryjna z udziałem dzieci z racji Międzynarodowego Dnia Dziecka.
 2 VI – Turniej piłkarski organizowany przez szkolno-parafialny Klub Sportowy w Dąbrowicy.
 4 VI – Msza święta prymicyjna ks. Piotra Sikory.
 10 VI – Komunia Święta generalna dla uczennic i uczniów VI klasy.
 – Ks. Prorektor Metropolitalnego Seminarium Duchownego w Lublinie wygłosił wykład na temat: Za i przeciw telewizji.
 13 VI – Nabożeństwo fatimskie na Kol. Nałęczowskiej.

ECHO DĄBROWICY. Pismo parafii Narodzenia Najświętszej Maryi Panny w Dąbrowicy. Redaguje zespół: Cezary Taracha, Jolanta Golas, s. Teresa FMM, ks. Zygmunt Lipski.

Adres: Kancelaria Parafialna, Dąbrowica 132, 21-008 Tomaszowice.
 Tel. (81) 50-20-893. Nakład 550 egz. Skład i druk: WOF Niepokalanów.

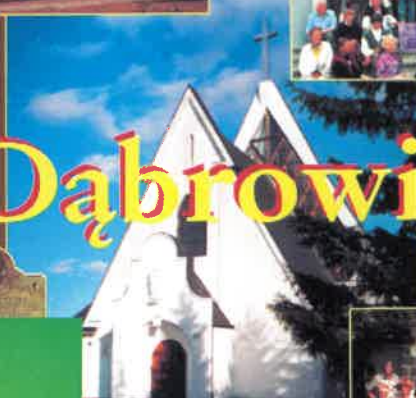
Festyn z racji jubileuszu parafii

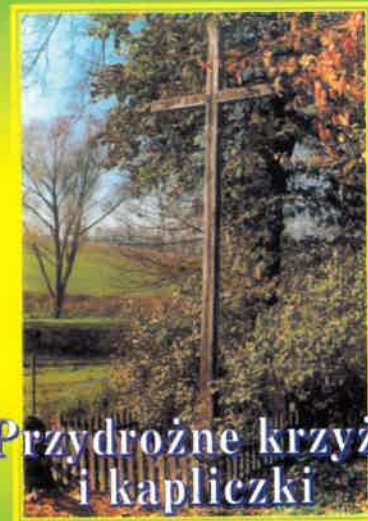
André Hohengarten
ks. Zygmunt Lipski

Dąbrowica

Ks. Zygmunt Lipski

Przydrożne krzyże
i kapliczki
parafii Dąbrowica

wczoraj i dziś